

Rajzolni való – Témák általános iskola alsó tagozatosok (1-4. osztály)

számára

Zelk Zoltán: Párácska

Régen történt ez, nagyon régen, s olyan nagyon messze, hogy még a torony tetejéről sem lehetett odalátni. Egy kis felhőcske született a hegy fölött, de olyan szép göndör felhőcske, hogy a nap és a hold egyszerre bújtak ki az égen, csak hogy láthassák a kis felhőt. A vihar is kézenfogta kis unokáit, a szellőket, így indult el velük meglátogatni Párácskát, a most született kis felhőt. Büszke is volt a felhőpapa és a felhőmama gyönyörű gyermekére, és gyakran mondogatta felhőpapa szomszédainak: – Meglátjátok, mire megnő: zivatar lesz belőle! – Az bizony – mondogatták a felhőszomszédok -, zivatar, de még országos eső is lehet... Csak felhőmama búsult, mikor ezt a beszédet hallotta: ő azt szerette volna, hogy mindig ilyen kicsi maradjon gyermeke, ilyen szelíd és göndör. Sohase kiáltson haragos villámszavakat, ne veszekedjen mennydörögve a földdel, s ne verje le jégkavicsokkal a gyümölcsfák virágait. Amíg így aggódott felhőmama Párácska sorsa fölött, az egyre növekedett, egyre erősebb lett, s egyedül szaladgált a hegy csúcsai felett. Egyik reggel odaállt szülei elé, és így szólt: – Most már megnőttem, erős vagyok, engedjete el világot látni. Felhőpapa büszkén nézett Párácskára, s így válaszolt: – Menj csak, fiam, vándorold be az eget, szórjál villámokat, mennydörögj hangosan, légy erős, büszke felhő... Felhőmama így szólt: – Menj, fiam, járd be az eget, szeresd az erdőket a rét virágait, és szelíd légy, mint nénéd, a szivárvány... Párácska egy-két esőcseppet könnyezett, elbúcsúzott szüleitől, repülni kezdett az égen. Mikor egy erdő fölé ért, hallotta, hogyan sóhajtoznak odalent az ágak: – Ó, felhőcske, öntözz meg minket, mert halálra száradunk! A kis felhőnek eszébe jutottak anyja szavai, s megöntözte a tikkadt lombokat. Aztán tovább vándorolt, s egy rét fölé ért. Amikor meglátták az elsárgult fűszálak, mindnyájan könnyörögni kezdtek: – Ó, kedves felhőcske, ne hagyj szomjan halni minket! Párácska őket is megöntözte, és boldogan hallgatta, hogyan kortyolják a fűszálak az esőcseppeket. De akkor már bizony nagyon kicsike felhőcske volt, úgy megfogyott az erdő és a rét megöntözése után, hogy még szállni sem tudott volna, ha meg nem könyörül rajta a szél, és nem fogja erős karjai közé. Alkonyodott már, mikor egy búzatábla fölé ért, ahol a gazda éppen szomorúan leste az eget. Mikor a kis felhőt meglátta, örömmel felkiáltott: – Ó, drága felhőcske, vidítsd fel az én kalászaimat, mert ha elszáradnak, nem süthetek kenyeret a gyermekeimnek! A kis felhő rögtön esővé változott, s a szomjas kalászkok boldogan hajladoztak az esőben. A szél pedig hiába kereste kis barátját, mert az már eltűnt az égről, hogy tovább éljen falevélben, fűszálban, margarétában, búzában, kenyérből.

Mentovics Éva: Este a tóparton

Nyár esti felhő ágyat kínál,
rajta a napfény elszundikál.

Álmos az erdő, szunnyad a táj,
fecskemadár is fészkére száll.

Csendes a tópart, suttog a nád,
lágymű hullám ringat két vadkacsát.

Tóparti fészket rejti a sás,
benne fehérlik három tojás.

Hullámozó vízen csillan a fény
három fióka lesz az idén.

Kányádi Sándor: Az én folyóm

Az én folyóm csak egy patak
tengerem a kert végi tó,
a récéket s a ludakat
fürdőzésre csalogató.

Ott szoktam én papírhajót
úsztatgatni, kórétutajt.
Kedvemtől még a korhadó
szilvafa is mindig kihajt.

Csigabiga a vonatom,
nem hinnétek, áramra jár:
táplálja a fűszálakon
huzalként rezgő napsugár.

Csápjaival szedegeti
az éltető sugarakat,
s bár sínpárja nincsen neki,
lassacsckán, de azért halad.

Így teleget a szép idő,
kínálgatja örömeit.
Repülöm a szitakötő,
zöld szárnyával őszbe röpít.

Andók Veronika: Tavasz van

Cseppen a jégcsap, olvad a hó.
Csupasár dombon nincs takaró.
Hófehér csokrok bújnak elő,
Belezendül a vén tölgyerdő.

Kis cinege szólal: Nyitnikék!
Ibolya nyitja is kék szemét.
Hazatér lassan minden madár,
Fészkenél újra párta talál.

Kacag a gerle, nevet a nap,
Fák ezer virágot bontanak,
Tulipán kelyhén méhike zúg,
Füvekkel fut a kis gyalogút.

Leveles ágról lila virág
Sóhajtja szélbe szép illatát,
Barik születnek földre, égre;
Tavasz van, Tavasz, végre, végre!